

РІЗЕНД

ЗА ДВА РОКИ ДО СТІНИ

Ритм бойових барабанів давно вже поступився крикам уцілілих і дзижчанню мух.

Поле бою було встелене мертвими тілами, впереміш людськими і фейськими. Подекуди здіймалися в сіре небо зламані крила, а серед тіл траплялися ще й роздуті трупи коней.

Попри те що небо було вкрите хмарами, спека не спадала, і було зрозуміло, що ще трохи, і сморід стане нестерпним. По мертвих очах, які сліпо вдивлялися в небо, вже повзали мухи. Для них не було різниці між смертною і безсмертною плоттю.

Я пересувався порослою колись травною рівниною, завважуючи непізнаванні від багна і крові прапори. Виснажений, намагався не торкатися крилами трупів, не зачепитися ними о зброю. Магічна сила виснажилася задовго до припинення різанини.

Протягом останніх годин я бився так само, як смертні обабіч мене: мечем, кулаками з грубою, незламною зосередженістю. Ми тримали оборону проти легіонів Равеннії — годину при годині шикувалися, виконуючи наказ мого батька, усвідомлюючи, що повинні встояти. Піддатися означало розкрити для смертельного удару наші й без того майже зломлені загони.

Цитадель, що височіла позаду мене, була надто важлива для нас, щоб здавати її лоялістам, важлива навіть не розташуванням — у самісінькому серці континенту — а запасами, які вона боронила. Кузнями в західній частині, які диміли вдень і вночі, готуючи для нас нову зброю.

Тепер дим кузень змішався з димом поховальних багать, які вже запалювали десь позаду мене. Я йшов далі, вдивляючись в обличчя мертвих. Міркував про те, що слід відправити солдатів, тих, хто здатний виконати таке завдання, щоб вони зібрали зброю. І нашу, і ворогів. Зброя нам була дуже потрібна. Тож не час перейматися питаннями моралі. Тим паче, що з того боку подібні проблеми взагалі не виникали.

Затихле поле бою здавалося чимось нереальним після того хаосу, що вирував тут ще кілька годин тому. Армія лоялістів вирішила відступити, не визнаючи поразки, і залишила своїх загиблих на воронячий бенкет.

Я обійшов труп гнідого коня, у розплющених очах якого назавжди лишився жах. Мухи обліпили скривавлений бік красивої тварини. Тіло вершника потрапило під тушу, його голова ледь трималася на шиї. Він загинув не від удару мечем. Ні, такий слід можуть залишити тільки кігті.

Це не минеться малою кров'ю. Королівства й території, які прагнули залишити собі своїх смертних рабів, нізачо не визнають своєї поразки, якщо не загнати їх у глухий кут. І навіть тоді... Ми дуже рано і дуже болючо усвідомили, що прадавніх правил і ритуалів війни для них не існує. Що ж до територій Фе, які билися пліч-о-пліч зі смертними воїнами... Нас вони хотіли розчавити, як комах.

Я відмахнувся від мухи, що дзижчала просто в мене над вухом, рукою, на якій закипіла своя і чужа кров. Мені завжди ввижалося, що смерть моя буде мирною, схожою на повернення додому, коли сумна колискова запросить мене в посмертя.

У мене під ногою, взутою в панцерний чобіт, хруснув прапор лоялістів — червона багнюка заляпала ікластого кабана, вишитого на смарагдовому полі.

Тепер колишні думки про смерть здалися мені дитячими. А що, як колискова смерті звучить не як журна пісня, а як дзижчання мух, а мухи з їхніми личинками і є слугами смерті?

Поле бою простягалося аж до обрію в усіх напрямках, окрім як до цитаделі за моєю спиною. Три дні ми стримували їх наступ, три дні ми билися й помирали на цьому полі.

Але ми тримали оборону. Знову і знову. Я об'єднав сили людей і Фе й не дозволив лоялістам прорватися, навіть коли наступного дня їхні свіжі сили вдарили у наш слабкий правий фланг.

Я користався магією, поки в жилах не залишилося нічого, крім диму, а потім покладався на іллірійські навички з мечем і щитом, кинувши проти ворога все, що я знав і що іще міг.

Розірване іллірійське крило стирчало з купи тіл Вищих Фе. Цей іллірійський воїн загинув, але забрав із собою шістьох супротивників.

Серце закалатало і змучене тіло відгукнулося болем, коли я почав розтягати ту купу.

Допомога надоспіла на світанку останнього, третього дня. Батько все ж таки відправив свіжі сили, відповівши на моє прохання. Мене тоді поглинув шалений ритм бою, і я навіть не помітив, хто саме прийшов, упізнав лише іллірійський загін, бо такої кількості Сифонів просто ні в кого більше не могло бути.

Але протягом бою, що кипів уже по тому, як прийшла підмога, я не побачив серед живих жодного з моїх братів. Я навіть не знав, чи билися Касіан і Азріель на цій клятій рівнині.

Азріеля навряд чи послав би сюди батько, бо він був потрібен йому як шпигун, але Кассіан... Кассіана могли послати в це пекло. Я не здивувався б, якби батько перевів Кассіана до загону, приреченого на загибель. Таке вже було, і Касіан тоді хіба що дивом вийшов з поля бою живим.

Мої закривавлені пальці, що ледве рухалися від втоми, вчепилися в погнуті обладунки. Я відкинув тіло останнього Вищого Фе (заклякле й липке від крові) і поглянув в обличчя вбитого іллірійського воїна.

Темне волосся, золотаво-засмагла шкіра... Така сама, як у Кассіана. Але посіріле обличчя з перекривленим ротом належало іншому.

Я видихнув. Легені досі палали від крику, пошерхлі губи потріскалися. Мені страшенно хотілося пити. Але неподалік з іншої купи тіл стирчали такі самі іллірійські крила.

Я спіткнувся, прямуючи до неї, і дозволив розуму зануритись у темряву й тишу, коли повертав голову воїна в простому шоломі, щоб побачити його обличчя.

Не він.

Я рушив крізь купи мертвих тіл до наступного іллірійця.

Потім іще до одного. А тоді — ще...

Декого з них я знав. Решта була незнайома. А поле бою простягалося переді мною все далі на кілометри. Королівство загиблих у бою.

Але я й далі вдивлявся в мертві обличчя.

Розділ 1

ФЕЙРА

Я малювала щось несправжнє.
Яскраве, приємне, сповнене блідо-рожевих тонів у потоках сонячного світла.

Я почала малювати картину ще вчора, знічев'я роздивляючись троянди в саду за прочиненим вікном кабінету. Крізь плутанину шипів і шовкових пелюсток проглядав більш яскравий зелений колір пагорбів, що виднілися до самісінького небокраю.

Вічна, невтомна, нескінченна весна.

Якби я малювала цей куточок Двору так, як кричала моя уява, на полотні були б кровожерні ікла шипів, троянди затуляли б сонце й топили у вічній тіні всі маленькі рослинки під ними, а пологі пагорби були б не соковито-зелені, а кривавого кольору.

Але кожен рух пензля по широкому полотну був добре продуманий, кожне поєднання кольорів і кожний завиток мав не просто зображати ідилічну весну, а ще й свідчити про тотожний весняний настрій художниці. Нехай і не надто щасливої, але втішеної тим, що нарешті вилікувалася від тяжких вражень, про які повідала, подбавши про те, щоб кожне слово було зважене.

Власне, протягом кількох минулих тижнів я дбала про те, щоб моя поведінка була подібна до моїх пейзажів. Якби ж то я вирішила показати себе такою, яка була насправді, у мене замість нігтів з'явилися б гострі кігті, а руки хутко позбавили б життя тих, хто нині мене оточував. Я розмалювала б визолочені коридори кров'ю.

Але ще не час. Іще не час, повторювала я собі з кожним рухом пензля, з кожним власним рухом протягом цих тижнів. Швидка помста нічому не зможе зарадити, навіть не вгамує кипіння моєї люті.

Щоразу, досить було мені заговорити з ними, мені вчувався плач Елейн, яку силою занурювали в Котел. Досить мені було поглянути на них, і я бачила Несту — мою старшу сестру. Вона погрожувала пальцем королю Гайберну, Сонного королівства, недвозначно обіцяючи йому смерть. Щойно я відчувала їх, і мої ніздрі знов обпікав залізний запах крові Кассіана, якою парувала калюжа на темному камені того кістяного замку.

Пензлик хруснув проміж моїх пальців. Тепер я тримала дві бліді половинки, розламані так, що вже їх не полагодити. Доведеться викинути.

Тихо вилаявшись, я розирнулася на вікна, двері. У цьому місці було забагато пильних очей, щоб ризикнути й викинути пензлик у кошик для сміття.

Я розирнулася подумки, відшукуючи чужий розум, пильнуючи, чи не шпигують за мною ті, хто міг би побачити ское-не мною. Нікого не було.

Я підвела руки перед собою, тримаючи в кожній по половинці пензля. І на мить дозволила собі погляд крізь магічний покрив, який приховував татуювання на моїй правиці аж до ліктя. Дозволила собі побачити візерунки моєї справжньої суті. Мій справжній титул.

Вища Леді Двору Ночі.

Досить мені було про це подумати, як зламаний пензлик зайнявся полум'ям. Воно мене не обпікало, знищуючи дерев'яні уламки, щіточку на пензлику й фарбу.

Коли від нього залишився тільки дим і попіл, я дозволила вітру підхопити їх з моїх долонь і винести крізь прочинені вікна. А потім про всяк випадок покликала вітер із саду, щоб пролетів кімнатою, виганяючи дим і запах, залишаючи замість них густий, задушливий аромат троянд.

Можливо, після завершення свого перебування тут я не втримаюся й так само спалю весь маєток. І почну з тих клятих троянд.

На краечку свідомості замайоріли дві постаті, які наближались до студії, і я схопила новий пензель, швиденько вмочила в найближчу фарбу, водночас опускаючи невидимі темні тенета, якими оточила кімнату і які попереджали мене про відвідувачів.

Коли прочинилися двері, я старанно вимальовувала прожилки пелюсток троянди, які просвічувалися на сонці, намагаючись не думати про те, як одного разу бачила щось подібне. Але там були прожилки на іллірійських крилах.

Я розіграла непогану виставу, трошки зіщулила плечі, нахилила голову, наче цілком розчинилася в роботі. Та ще й підкреслила це, повільно озираючись через плече, немов мені коштувало неабияких зусиль перервати процес творчості.

Проте найбільшим моїм досягненням була усмішка. Вона мала торкнутися не тільки губ, але й очей — бути справжньою, невимушеною. Я довго тренувала її перед люстром.

Ще і ще раз, знову і знову.

Тому зараз від кутиків моїх очей легко розбіглися промінчики, коли я видала слабку, але щасливу посмішку в бік Темліна. І Люсьєна також.

— Шкода тебе переривати, — сказав Темлін, вдивляючись у моє обличчя і шукаючи в ньому найменших ознак тіней. Тих, яким я час від часу «піддавалася», щоб змусити його триматися подалі від мене, коли сонце сідало за дальні пагорби. — Але я подумав, що ти захочеш приготуватися до зустрічі.

Я змусила себе проковтнути клубок у горлі. Опустити пензлик. Як належало б знервованій і невпевненій у собі дівчині, якою я колись була.

— Ти... Ти говорив про це з Аянтою? Вона справді прийде?

Я досі не бачила її. Верховну Жрицю, яка видала моїх сестер Гайберну, яка зрадила й видала Гайберну нас.

І хай навіть короткі розмови з Різендом через зв'язок суджених трохи притишили мій переляк і жах... Саме вона була винна в усьому, що сталося кілька тижнів тому.

Мені відповів Люсьєн, але дивився він не на мене, а на картину, наче та була чимось подібним до доказу, якого, я знала, він весь час шукає.

— Так. Вона... У неї були свої резони. Вона хоче їх тобі пояснити.

Можливо, водночас вона пояснить і те, як набивалася на пестоші до чоловіків, які аж ніяк не бажали мати з нею любовні стосунки. Різенд безцеремонно виставив її. Він мені розповідав про це. А як вона залицялася до Люсьєна, я бачила на власні очі.

Я не знала, як Люсьєн насправді ставиться до всього цього. Як йому ведеться від того, що у своїй дружбі з Гайберном Аянта з легкістю пожертвувала тією, у якій він упізнав *свою* суджену. Елейн.

Про Елейн ми не розмовляли, за винятком єдиного разу, наступного дня після мого повернення.

«Хай би що намислив Джуріан щодо того, яке майбутнє чекає на моїх сестер у Різєнда, — сказала тоді я йому, — навіть попри те, який є Двір Ночі, Елейн і Несті не загрожує насильство — поки що не загрожує. Різенд може завдати їм шкоди у більш вигадливий спосіб».

Здається, Люсьєн досі в цьому сумнівався.

Але ж, з іншого боку, я також натякала, що мої власні «провали» в пам'яті пов'язані саме з тим, чи виявляв Різенд свою винахідливість щодо мене.

І те, як легко вони повірили, що Різенд може змусити когось... Я додала цю образу до неймовірно довгого списку усілякої гидоти, за яку їм доведеться відповідати.

Я відклала пензель і зняла поцяткований фарбою фартух. Обережно згорнула його й поклала на стілець, на якому просиділа вже зо дві години.